

[Korsgaard.]

ligger under 3 pCt. af hans Formue, saa formindskes Formueskatten efter visse Regler og kan gaa ned til en Femtedel af den normale Formueskat. Denne Grænse paa 3 pCt. synes vi med den stærke Forhøjelse af den i Forvejen meget høje Formuebeskatning, der vil komme, bør forhøjes til 4. Det kan vel siges, at det ikke er saa forfærdelig mange Personer, det vil komme til at dreje sig om, men jeg tror, at de enkelte Personer, det vil dreje sig om, let vil kunne blive saadan stillede, at de, for overhovedet at klare sig i de Tider, vi nu gennemlever, uden en alt for stor Formuetilbagegang, vil blive nødt til at foretage betydelige Ændringer i deres private Husførelse, og dette vil, hvis det skal batte noget, i Virkeligheden igen betyde, at de vil komme til at afskedige ikke faa Mennesker, som de maaske kan undvære, hvis de indretter deres Livsførelse derpaa, saa jeg tror, at man uden en Ændring som af os foreslaaet let vil komme til at ramme Personer, hvis økonomiske Kaar i Virkeligheden langtfra er særlig gode.

Jeg anbefaler dette Underændringsforslag Nr. 40 a til Vedtagelse.

Jeg vender mig derefter til Afsnittet om Beskatning af Brugsforeninger, populært kaldet kooperative Virksomheder, og jeg vil dør sige, at mit Parti ønsker særlig Afstemning over § 16, Stk. 1, under Ændringsforslag Nr. 33. Mit Parti stiller jo Ændringsforslag til den samme Paragraf.

Angaaende det Problem, der her foreligger, vil jeg gerne gøre nogle, om man vil, principielle Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen sagde, at man fra alle Sider — og det gjaldt baade i Forhold til Finansministerens oprindelige Forslag og det, der nu foreslaas fra Flertallets Side — har været enig om at ville beskatte alle Forbrugsforeninger. Ja, det kan maaske lyde meget rigtigt, men reelt mener jeg, det er meget forkert, for en Skat, der kalder sig en Skat, men ikke giver nogen Penge i en Tid, hvor vi er ude med saa voldsomme Beskatningsregler, som vi nu er det, kalder jeg ikke nogen reel Skat; den kalder jeg, som jeg udtrykte det under Sagens første Behandling, en Spøg. Jeg maa hævde, at det oprindelige Forslag, selv om det maaske nok teknisk var let at arbejde med, som Skattegrundlag var et i enhver Henseende daarlige Forslag. Det er altsaa ogsaa opgivet nu, og det kan vi naturligvis kun hilse med Tilfredshed.

Saa kommer vi til Spørgsmaalet: hvordan skal man da finde et Grundlag for en rimelig Beskatning af Brugsforeningerne?

Jeg vil ikke give Udtryk for, at jeg finder det rimeligt, at en Brugsforening, omfattende en stor Række Personer, uden videre beskattes efter Reglerne for personlig Beskatning. Jeg synes for saa vidt, at det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen fremførte et sundt Synspunkt her, idet han sagde, at man vilde dog vel ikke finde det rimeligt, hvis f. Eks. 10 store næringsdrivende slog sig sammen og tilsammen tjente 1 Mill. Kr., at de saa hver for sig skulde beskattes efter Procentraterne for 1 Million. De burde hver for sig beskattes efter Reglerne for 100 000 Kr., hvis de hver for sig tjente 100 000 Kr. Dette er jeg enig i, men hvorledes da finde et Grundlag? Dør mener jeg at turde sige, at Det konservative Folkepartis Repræsentanter har været initiativgivende, idet vi har indført den dividendeberettigede Del af Omsætningen som et Begreb, hvorpaa man kan opbygge Beskatningen. At man tidligere har været inde paa en lignende Idé er muligt, men det er mig i hvert Fald ikke bekendt, og det tjener som saa meget andet — det skal jeg komme til senere — ubetinget til Finansministerens Hæder — og heri skal ikke ligge den fjerneste Skygge af Ironi — at han ogsaa med Velvilje kan modtage Forslag, som han ikke selv har lavet.

Men naar vi saa er kommet saa vidt, saa er Spørgsmaalet, efter hvilke Procenter man skal beskatte, og dertil kommer det, som til Slut har skilt os: hvor meget skal være skattefrit? I det Ændringsforslag, som er stillet fra konservativ Side, har vi gjort Forsøg paa at opstille visse Regler, som falder inden for det, som det vil være naturligt at kalde almindelig købmandsmæssig Rabat. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen mener ikke, at vi har været heldige med at opstille disse Regler, og han siger, at dette, om man vil give Rabatten i Løbet af Aaret eller for et helt Aar paa een Gang, har ikke noget med Købmandsmæssighed at gøre, Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at vi siger ikke, Rabatten skal udbetales, men vi siger, at Køberen skal kunne forlange den Rabat, der tilkommer ham; og det, der ligger bag ved vort Forsøg paa at definere, hvad man skal forstaa ved almindelig købmandsmæssig „Rabat“, er jo Frygten for, at man ellers ad den Vej vil give det, man ved Aarets Slutning kalder „Udbytte“; det er maaske helt umuligt at skelne mellem Rabat og Udbytte, hvis der ikke opstilles visse Definitioner af disse Begreber. Man vil maaske sige, at hvis en Brugsforening bærer sig saadan ad, at Udbyttet udbetales som Rabat, kan det ikke kaldes for nogen Købmandsvirksomhed, og